

něž neprávem brojí žalobce proti tomu, že nižší soudy neuznaly ručení žalované A-ové za škodu aspoň podle §§ 1295, 1297 obč. zák. Ovšem, kdyby byla žalovaná A-ová věděla o vadnosti okna, bylo by bývalo její povinností, postaratí se o odstranění vady nebo zpravití o ní aspoň majitele domu a bylo by jí přičítati zavinění na události, přivodivší škodu, kdyby byla opomenula splniti tuto povinnost. Než odvolací soud nabyt přesvědčení, že žalovaná A-ová o vadnosti okna nevěděla a věděti nemusela. Tento úsudek jest vzhledem ke skutkovému zjištění, které činí odvolací soud na základě výpovědi svědkyně Lily A-ové, že její matka nikdy nepřišla do pokoje podnájemníků, poněvadž pokoj náležel výhradně těmto, správný a není v rozporu se seznáním Lily A-ové, že neví, že podnájemníci bránili matce v přístupu do pokoje. Žalobce ovšem vytýká, že žalovaná A-ová bydlí v témže bytě již několik let a že tudíž při náležité dbalosti musila již dávno zvědět, že okno v pokoji podnájemníků jest chatrné. Než nebylo prokázáno, ba žalobcem ani tvrzeno, že žalovaná A-ová před tím, než dala pokoj T-ovi a K-ové do podnájmu, sama v pokoji tom obývala nebo do něho přicházela, a nebylo také zjištěno, od kdy trvají zjištěné vady okna. Sluší v tomto směru však i uvážiti, že se zatmění oken stalo, jak zjištěno, asi rok před úrazem. Nelze dále přehlédnouti, že podle znaleckého posudku bylo lze čeliti tomu, by otevřené okno nebylo průvanem prudce zavřeno, položením podušky mezi obě otevřená okenní křídla. Vše to nepřipouští úsudek, že žalovaná A-ová tím, že v posledním roce před úrazem neprohližela okno v pokoji podnájemníky obývaném, porušila povinnou péči o udržování bytu v bezpečném stavu. Dovolací soud přidává se tudíž k úsudku nižších soudů, že žalovanou Marii A-ovou nelze činiti ve smyslu §§ 1295, 1297 obč. zák. zodpovědnou za úraz.

Čís. 8585.

Zavinění zaměstnance poškozeného, není-li tu podmínek §§ 1313 a) nebo 1315 obč. zák., nelze pokládati za vlastní zavinění poškozeného, nýbrž jen za spoluzavinění zaměstnance ve smyslu §§ 1301 a 1302 obč. zák., za něž poškozený zaměstnavatel neručí.

(Rozh. ze dne 27. prosince 1928, Rv I 513/28.)

Žalobce zajel vozem na nakládací rampu lomu žalovaného, by naložil a odvezl štěrk. Při nakládání zřítíl se s můstkem báňský vozík a poranil žalobcova koně, takže musel býti poražen. Žalobní nárok na náhradu škody uznal procesní soud první stolice důvodem po právu sedmi osminami. Odvolací soud nevyhověl odvolání žalobce, k odvolání žalovaného uznal, že jest žalobní nárok důvodem po právu jen jednou polovinou.

Nejvyšší soud uznal žalobní nárok co do důvodu zcela po právu.

D ů v o d y:

Dovolatel napadá rozsudek odvolacího soudu jen z dovolacího důvodu čís. 4 § 503 c. ř. s., shledávaje nesprávné právní posouzení věci v tom, že odvolací soud stejně jako soud první stolice dospěl k úsudku, že ho stihá spoluzavinění na poškození vlastního koně. Dovolání jest v tomto směru důvodné. Názor odvolacího soudu, že se sbíhá se zaviněním žalované společnosti i spoluzavinění poškozeného žalobce a že tento musí proto nésti škodu poměrně i sám, poněvadž zavinění jeho kočího jest pokládati za vlastní zavinění žalobcovo, jest nesprávný. Odvolací soud má tu patrně na mysli ustanovení § 1304 obč. zák., než toto zákonné ustanovení nepřiléhá. Není tu především osobního spoluzavinění žalobce, neboť žalobce svým vlastním jednáním neb opomenutím ke škodě nepřispěl. Neručí však ani za případné zavinění svého kočího, neboť ručení zaměstnavatele za zavinění zaměstnance mohlo by nastati jen za předpokladů § 1315 nebo 1313 a) obč. zák. a těchto předpokladů tu není. Podle § 1315 obč. zák. ručí ten, kdo používá osoby nezdatné k opatření svých věcí, za škodu, kterou tato osoba v této vlastnosti způsobí osobě třetí. Zde však nebyla nezdatnost kočího žalovanou stranou ani namítána, nýbrž bylo tvrzeno jen jeho zavinění, a kromě toho jde o poškození žalobce samého, tedy nikoliv o poškození osoby třetí. Podle ustanovení § 1313 a) obč. zák. ručí ten, kdo jest povinen jinému plniti, za zavinění osob, jichž ke splnění použije, jako za své vlastní zavinění, v tomto případě však nejde o žalobcovo plnění žalované společnosti. Žalovaná strana neprávem tudíž namítá proti žalobnímu nároku žalobcovo spoluzavinění. Bylo by tu nanejvýš spoluzavinění kočího po rozumu §§ 1301, 1302 obč. zák., za které podle toho, co uvedeno, žalobce neručí. Toto případné zavinění kočího, spočívající podle úsudku obou nižších soudů v tom, že najel ojí na pilíř rampy žalované společnosti, bylo by však pokládati za spoluzavinění, při němž by se podíly jeho a žalované společnosti na škodě zjistiti nedaly, takže by podle § 1302 obč. zák. nastalo solidární ručení obou za škodu společně způsobenou. Důsledkem toho domáhá se žalobce právem na žalované společnosti náhrady celé škody a bylo proto vyhověti dovolání a změnou rozsudků nižších soudů uznati, že žalobní nárok proti žalované společnosti je důvodem zcela po právu.

Čís. 8586.

Obchod společenstva podle zákona ze dne 9. dubna 1873, čís. 70 ř. zák., s nečleny, jenž nebyl výslovně dovolen stanovami, jest nicotným a strany jsou povinny vrátiti si navzájem, co jim bylo z obchodu plněno. Společenstvo jest tu považovati za obmyslného držitele. Pokles hodnoty marek, odevzdaných společenstvu spolusmluvníkem, šel by na vrub společenstva jen, kdyby bylo lze předpokládati, že by byl spolusmluvník směnil marky za Kč dříve, než nastal jich pokles.